

UZASADNIENIE

W decyzji z dnia 9 września 2022 r. nr sprawy (...) (...) odmówił A. Ł. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie art. 18 ust. 1, 3-6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z uzasadnienia decyzji wynika, że Komisja Lekarska (...) orzeczeniem z dnia 6 września 2022 r. orzekła, że stan zdrowia A. Ł. nie uzasadnia przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy, nadto A. Ł. może wystąpić o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

A. Ł. wniosła odwołanie od wskazanej decyzji wnioskując o zmianę decyzji i przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a ponadto o zasądzenie na jej rzecz od(...) kosztów postępowania. Podniosła, że brak możliwości ustalenia daty odzyskania zdolności do pracy nie stanowi przesłanki odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Przesłankę taką zaś stanowi ustalenie, że dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy, jednak bez konieczności stwierdzenia, że nastąpi to w terminie 12 miesięcy od wyczerpania zasiłku chorobowego. Wedle odwołującej się ocena (...) co do rokowania odzyskania przez odwołującą się zdolności do pracy jest błędna. Odwołująca się zaprzeczyła jakoby – jak ustalił (...) – nie rokowała odzyskania zdolności do pracy w czasie pobierania zasiłku rehabilitacyjnego. Wskazała, że ma 41 lat, pracuje od 19 roku życia, przed chorobą miała bardzo dobrą kondycję, nie stwierdzono u niej chorób współistniejących, jest zaangażowana w proces leczenia i diagnostyki, co prowadzi do przywrócenia sprawności jej organizmu.

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniosł o oddalenie odwołania. Z uzasadnienia tego pisma wynika, że (...)wydając zaskarżoną decyzję jest związany orzeczeniem Komisji Lekarskiej (...) z dnia 6 września 2022 r. oraz orzeczeniem Lekarza Orzecznika (...) z dnia 11 sierpnia 2022 r., z których wynika, że stan zdrowia wnioskodawczyni nie uzasadnia przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ł. ma 41 lat. W dniu 28 lutego 2022 r. rozpoznano u A. Ł. nowotwór złośliwy żołądka. W okresie od 5 maja 2022 r. do 17 czerwca 2022 r. A. Ł. została poddana chemioterapii przedoperacyjnej. 27 lipca 2022 r. u A. Ł. przeprowadzono zabieg całkowitej resekcji żołądka z częścią przełyku i węzłów chłonnych z wytworzeniem zespolenia przełykowo – jelitowego. Stwierdzono u A. Ł. zaawansowany złośliwy nowotwór żołądka z przerzutami do węzłów chłonnych i zatorami nowotworowymi w świetle naczyń okołowęzłowych: rak gruczolowy (...) typ rozlany, cecha (...). Od 15 września do 27 października 2022 r. A. Ł. została poddana chemioterapii uzupełniającej.

Dowody: karty informacyjne leczenia k.7-11,24-25; dokumentacja medyczna akta (...).

W dniu 27 czerwca 2022 r. A. Ł. złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne. A. Ł. pobierała wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy za okresy: od 4 do 18 lutego 2022 r., od 21 do 25 lutego 2022 r., od 3 do 4 marca 2022 r., od 7 do 11 marca 2022 r., od 14 do 19 marca 2022 r. A. Ł. pobierała zasiłek chorobowy od 20 marca do 15 sierpnia 2022 r., czyli przez pełen okres zasiłkowy trwający 182 dni.

Dowody: wniosek o świadczenie rehabilitacyjne akta (...) k.1-5;

W orzeczeniu z dnia 11 sierpnia 2022 r. nr akt (...)lekarz orzecznik (...) stwierdził, że A. Ł. jest niezdolna do pracy do 31 sierpnia 2023 r., przy czym niezdolność ta powstała w dniu 4 lutego 2022 r., nie występują okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Od orzeczenia A. Ł. wniosła sprzeciw. W orzeczeniu z dnia 6 września 2022 r. nr (...) Komisja Lekarska stwierdziła, że A. Ł. jest niezdolna do pracy do 31 marca 2024 r., przy czym niezdolność ta powstała w dniu 4 lutego 2022 r., nie występują okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że ubezpieczona nie rokuje odzyskania zdolności

do pracy w czasie trwania świadczenia rehabilitacyjnego. Stopień naruszenia sprawności organizmu w przebiegu istniejących schorzeń z uwzględnieniem wieku, kwalifikacji zawodowych powoduje długotrwałą niezdolność do pracy.

Dowody: orzeczenie lekarza orzecznika (...) z dnia 11 sierpnia 2022 r. nr akt (...) dokumentacja orzeczniczo-lekarska (...) k. 6; orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 6 września 2022 r. dokumentacja orzeczniczo-lekarska (...) k. 23.

A. Ł. nie złożyła wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W okresie od 16 sierpnia 2022 r. do 7 lutego 2023 r. A. Ł. pozostawała niezdolna do pracy. Orzeczeniem nr (...) z dnia 8 lutego 2023 r. lekarz medycyny pracy stwierdził, że A. Ł. jest zdolna do wykonywania pracy na stanowisku starszego (...)w S. R. w G.. A. Ł. od 9 lutego 2023 r. powróciła do wykonywania pracy na stanowisku starszego (...)w S. R. w G.. Od 7 lutego 2023 r. A. Ł. była zdolna do pracy zgodnej z kwalifikacjami i wykształceniem, tj. na stanowisku starszego(...)w S. R. w G..

Dowody: opinia biegłego sądowego onkologa z 15.5.2023 r., k. 35-39; pismo (...) z 31.7.2023 r., k. 57; orzeczenie lekarza medycyny pracy z 8.02.2023 r., k. 62; przesłuchanie A. Ł. k. 67-68.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez (...) oraz odwołującą się, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania odwołującej się, której dał wiarę, jej depozycje znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd przeprowadził w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu onkologii. Biegła sądowa stwierdziła, że A. Ł. po 15 sierpnia 2022 r. była niezdolna do pracy zgodnej z kwalifikacjami i wykształceniem i nie rokowała odzyskania zdolności do podjęcia zatrudnienia do 31 sierpnia 2023 r. ze względu na konieczność dalszej chemioterapii, przy założeniu braku dalszej progresji choroby. W rzeczywistości jednak A. Ł. w dniu 9 lutego 2023 r. powróciła do pracy na stanowisko starszego (...) w S. R. w G., a w orzeczeniu nr (...) z dnia 8 lutego 2023 r. lekarz medycyny pracy stwierdził, że jest ona zdolna do wykonywania pracy na wskazanym stanowisku. Pracodawca nie wnosił zastrzeżeń co do zdolności odwołującej się do pracy i dopuścił ją do pracy. Z tych też względów opinia biegłej, choć jasna, spójna, rzetelna, sporządzona przez uprawnioną osobę, zgodna z tezą dowodową z postanowienia o dopuszczeniu tego dowodu nie była przydatna do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. A. Ł. pomimo bowiem rokowań biegłej co do jej niezdolności do pracy ze względu na konieczność intensywnego leczenia i uwzględnienia dalszego rozwoju choroby wykazała zdolność do pracy na dotychczasowym stanowisku. Niezgodne z zasadami logicznego myślenia byłoby ustalenie, że odwołująca się nie była zdolna do pracy skoro do pracy w rzeczywistości powróciła, otrzymując uprzednio zaświadczenie lekarza medycyny pracy o zdolności do wykonywania pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Zgodnie z ust. 2 wskazanego przepisu świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Na podstawie zaś ust. 7 wskazanego przepisu świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Świadczenie rehabilitacyjne jest świadczeniem pieniężnym z ubezpieczenia chorobowego służącym zabezpieczeniu przedłużającej się niezdolności do pracy, jest ono określane jako świadczenie na dokończenie leczenia, podkreślenia wymaga, że jest to świadczenie przejściowe między zasiłkiem chorobowym a rentą z tytułu niezdolności do pracy. Ustawa uzależnia nabycie prawa do tego świadczenia od łącznego spełnienia trzech przesłanek określonych we wskazanym wyżej przepisie, tj. wyczerpania ustawowego okresu zasiłkowego, trwającej nadal niezdolności do pracy, pomyślnych rokowań co do odzyskania przez ubezpieczonego zdolności do pracy, przy braku stwierdzenia przesłanek

negatywnych, określonych w art. 18 ust. 7 i 8. Istotnym jest, że niezdolność do pracy jako przesłanka nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego musi dotyczyć pracy (stanowiska), w zakresie której uprzednio została orzeczona niezdolność do pracy, a nie zdolności do jakiegokolwiek innej pracy. Świadczenie rehabilitacyjne jest świadczeniem przysługującym w sytuacji, w której okres zasiłku chorobowego okazał się zbyt krótki do odzyskania pełnej zdolności do pracy, a dalsze leczenie i rehabilitacja mają rokować jej odzyskanie, co stwierdza lekarz orzecznik (...). Prawo do świadczenia nie powstaje jeżeli rokowania odzyskania zdolności do pracy nie da się ustalić, wówczas ubezpieczony może ubiegać się o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Podkreślenia wymaga, że bez znaczenia jest to, czy istnieje możliwość ustalenia daty odzyskania zdolności do pracy przez ubezpieczonego w wyniku dalszego leczenia lub rehabilitacji przed upływem 12 miesięcy przysługiwania świadczenia rehabilitacyjnego. Przysługiwanie świadczenia rehabilitacyjnego przez okres 12 miesięcy nie jest tożsame z warunkiem, że rokowanie odzyskania zdolności do pracy musi zamknąć się również w tym okresie. Dla stwierdzenia tej przesłanki bez znaczenia jest także to, czy ubezpieczony podda się procedurze leczniczej warunkującej odzyskanie zdolności do pracy czy też nie. Świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobom, które mają zapewnione środki utrzymania z tytułu innych świadczeń. Świadczenie to ma przeciwdziałać sytuacji, w której ubezpieczony w okresie od zakończenia pobierania zasiłku chorobowego do odzyskania zdolności do pracy pozostawałby bez środków utrzymania

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że odwołująca się przez 182 dni pobierała zasiłek chorobowy, po czym wniosła o przyznanie jej prawa do zasiłku rehabilitacyjnego. (...) odmówił A. Ł. prawa do wspomnianego zasiłku bowiem na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej (...) stwierdził, że odwołująca się jest niezdolna do pracy, a dalsze leczenie nie rokuje odzyskania zdolności do pracy, dlatego A. Ł. powinna wystąpić o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że A. Ł. pobierała zasiłek chorobowy do dnia 15 sierpnia 2022 r., powróciła do pracy w dniu 9 lutego 2023 r. na stanowisko starszego sekretarza w Sądzie Rejonowym w Gryficach. W ocenie Sądu w świetle powyższych okoliczności nie sposób uznać, że w stosunku do A. Ł. po 15 sierpnia 2022 r. leczenie nie dawało rokowań do odzyskania zdolności do pracy. A. Ł. przed powrotem do pracy poddała się, na zlecenie pracodawcy, badaniom lekarza medycyny pracy, który wskazał, że nie występują przeciwwskazania do powrotu do pracy przez odwołującą się, jak wynika z przesłuchania A. Ł. zaświadczenie lekarza medycyny pracy nie było kwestionowane przez pracodawcę. Z opinii biegłego sądowego z zakresu onkologii wynika, że A. Ł. po 15 sierpnia 2022 r. była niezdolna do pracy zgodnej z kwalifikacjami i wykształceniem, natomiast z orzeczenia lekarza medycyny pracy z dnia 8 lutego 2023 r. wynika, że ubezpieczona po dniu 7 lutego 2023 r. była zdolna do pracy na poprzednio zajmowanym stanowisku. Ubezpieczona wróciła do wykonywania pracy w lutym 2023 r., co zresztą organ potwierdził. Skoro więc A. Ł. wykonuje pracę począwszy od lutego 2023 r., to nie można uznać za zasadne odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Stanowisko ZUS jakoby A. Ł. powinna wystąpić o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie zasługuje na uwzględnienie. Skoro A. Ł. po okresie pobierania zasiłku chorobowego była – jak się okazało – niezdolna do pracy, a jej stan zdrowia poprawił się na tyle, że po kilku miesiącach powróciła do pracy na dotychczasowe stanowisko, nie można uznać, że nie należy jej się świadczenie rehabilitacyjne. Nie ma też podstaw, aby wymagać, by odwołująca się wniosła o przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy. Skoro zarówno lekarz medycyny pracy, pracodawca, a także sama odwołująca się nie widzieli przeciwwskazań do powrotu do pracy, to odmowa przyznania A. Ł. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nie byłaby uzasadniona. Zwrócić należy uwagę, że praca, którą wykonuje odwołująca się – sekretarz sądowy w Sądzie, jest to praca umysłowa - czynności biurowe. Jeżeli odwołująca się była w stanie wrócić do pracy, co być może wpłynęło pozytywnie na zdrowie psychiczne odwołującej się, którego kondycja, jak zresztą powszechnie wiadomo jest kluczowa w procesie powrotu do zdrowia, nie można uznać decyzji (...) odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za zasadną.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i 1¹ kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. (...) jako strona przegrana jest zobowiązany do zwrotu odwołującej się poniesionych przez nią kosztów postępowania, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 180 zł ustalone na podstawie § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Na podstawie art. 114 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (...)nie ponosi kosztów sądowych. W świetle tego przepisu kosztami sądowymi powstałym w toku przedmiotowej sprawy w postaci wynagrodzenia biegłej w wysokości 716,43 zł został obciążony Skarb Państwa.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Z:

1) (...)

2) (...)

3) (...)

13.10.2023 r. sędzia Joanna Szyjewska-Bagińska